— Се що за новітна знов гія?
Та ж завтра, сину мій, — Ілія!
Як з кліті ти кресак подам,
Та підеш в Шипіт се на храм
До тети твої Аксенії.
Там дівці дві, як ті лелії...
— Так, дві їх там, мамо!
Дві берези на цвинтарі...
Неначе руками
Та білими ширинками
Махають на мене,
Аж той місяць в хмарі втонув —
А вни обі, нене,
Перекинулись дівками...
А білі вже, білі!..
Знай то срібло, такі білі, —
Аж в очах мриїло.
І в кождої в білих руках
Срібна, мамо, чара.
І неначе вни се з Гіндов
Сидя при вечері
Та моргаються до него...
А він невеселий...
А вни єго принушкують
З усієї сили.
"Нумо, Юрку! нумо, сизий!
Вино се — з Сучави!
А ти, сестро Оленочко,
Чого така стала,
Наче сріблом подунена?
А нумо — всі троє!.."
І випили... геть аж до дна...
Ох, ненечко моя!..
Геть аж до дна!.. І стали се
Вни витись-звиватись,

Знай дві гашечці, дві срібні,
І вділ повалятись,
І витися... Так, як нині!..
Ти ж не видиш, нене,
Як хиляють, як хитають
Ті срібно-зелені
Свої віти, свій стан гнучкий, —
Неначе у столу?
А той місяць утік, нене,
Далеко — десь в доли!..